

KINDERZENDINGHUIS TE UTRECHT.

KINDERZENDINGHUIS TE BARMEN.

Bovenstaande afbeelding vertoont ons een huis te Barmen in Duitsland in het Wupperdal gelegen, dat nevens het groote zendinghuis, of instituut tot opleiding van zendingelingen staat, en waarin een aantal kinderen worden groot gebracht, wier ouders in heidelanden het Evangelie verkondigen en die daar goede gelegenheid hebben aan hunne eigene kinderen een behoorlijke opvoeding te geven of te doen geven.

Thans vinden wij eene soortgelijke inrigting te Utrecht voor nederlandsche of in nederlandsche dienst en nederlandsche koloniën arbeidende zendingelingen. Deze inrigting is in de maand Mei van het jaar 1870 door eenige christelijke heeren en dames geopend en telt aanvankelijk 6 kinderen van zendingelingen, onder welke er zijn die of reeds hun vader, of vader en moeder beide verloren hebben. Het dus genaamd Kinderhuis op de Witte-Vrouwen-Singel te Utrecht is ruim, lichtig en aangenaam gelegen. De kinderen zijn twee acht- en negenjarige zontjes van den overleden zendingeling Ottow, die op N.-Guinea gearbeid heeft, de twee zontjes van den zendingeling Kelling, die op de Sangir-eilanden werkzaam is, en twee kinderen van den zendingeling Burgers, die te Samarang op Java is overleden, waar hij met veel zegen onder de Chinezen heeft gearbeid. Het elfjarige meisje Anna is in het huis, en haar 14 jarige broeder is geplaatst bij den heer van 't Lindenhout te Nijmegen.

Eerlang zal denkkelijk ook het zesjarige weesje Theofiele Weiss, thans te Batavia woonachtig, in dit huis worden opgenomen. Dat lieve kind verloor op één dag zijn vader en moeder aan de cholera. Zijn vader was in dienst van het Genootschap voor In- en Uitwendige zending te Batavia.

Kinderen, die in het zendingwerk belangstellen, zullen zeker blijde zijn, dat ik hun dit vertel. Zij mogen aan die kinderen wel eens denken.

T. M. L.

ZULLEN DE CHRISTENEN ELKANDER IN DEN HEMEL HERKENNEN?

BRIEF AAN MEVR. D... OVER DEN DOOD VAN HARE MOEDER.

Ik verwonder mij, dat men in de onzekerheid verkeert omtrent de vraag, of wij elkander in de andere wereld zullen herkennen, en of de banden van christelijke toegewenheid, die ons op aarde omsnoerd hebben, in de eeuwigheid zullen hernieuwd en voortgezet worden. De plaats van den 1^{en} Zendbrief aan de Thessaloniënsen, het 4de hoofdstuk, vs. 13—18, die ons tot het bepaalde doel is geschonken om onze droefheid over hen te verzachten, die zoo als uwe teeder beminde en heilige moeder, in Jezus ontslapen zijn, deze plaats zeg ik, laat mij hierover niet in den minsten twijfel. Zij geeft mij op eene natuurlijke en treffende wijze de vertroostende overtuiging, dat wij die hunne voetstappen in hetzelfde geloof en dezelfde hoop volgen, altijd met den Heer en bijgevolg altijd met hen zullen zijn. En wat de gedachte aangaat, dat alle bijzondere toegewenheden zich zullen verliezen in eene algemeene en tot allen gelijke liefde, wij moesten altijd gedenken dat onze Zaligmaker op aarde aan sommigen eene meer bijzondere liefde dan aan anderen heeft bewezen. Dat leert ons onder anderen het voorbeeld van Johannes, die onder al de discipelen onderscheiden was als de discipel dien de Heer liefhad. De gezindheden nu, met welke de Zaligmaker ons verschenen is, heeft Hij ook behouden toen Hij naar den hemel opvoer, en indien wij Hem gelijk zijn, zoo is het ons geoorloofd, om voorkeur en meer bijzondere gehechtheden te koesteren, zoo als Hij ze gehad heeft. Ziedaar waarop ik mij grond om de vaste hoop te voeden, dat ik niet alleen uwe moeder zal herkennen en mijne betrekkingen met haar in den hemel weder zal aanknoopen, maar nog meer, dat wij zullen voortgaan om daar boven op denzelfden voet van hartelijkheid en vriendschap te leven, welke onze omgang hier beneden gedurende meer dan 30 jaar heeft gekenmerkt.

T. CHALMERS.

NIETS GEVEN UIT REGTZINNIGHEID.

Iemand, die voor de zendingzaak eene collectie deed kwam bij twee oude lieden, die naar hunne dorpsgenooten hem hadden medegedeeld „innige vrome zielen” waren, en daarbij rijkelijk met tijdelijke goederen gezegend. Hij deelde hun een paar treffende bekeeringsgeschiedenissen mede, die als vrucht van het werk eens zendingelingen waren te beschouwen. De beide oudjes luisterden met zaamgevouwen handen en een herhaald hoofdknikken duidde hunne instemming aan. Toen daarop de collectant ook zijne bedel-boodschap bragt en om eene gave vroeg, ten einde dat gezegde werk te bevorderen, zeide de man, dat hij morgen nog maar eens terug moest komen.

De agent vertrok in hope op een goeden oogst. „Mijnheer,” zeide de vrouw, toen hij binnentrad, „gisteren avond heeft het verhaal van hetgeen God aan die arme heidenen gedaan heeft ons tot tranen geroerd. Wij waren voornemens eene ruime gave daarvoor af te zonderen; maar wij hebben er nog eens te zamen over gesproken; een mensch is zoo ligt geneigd zichzelf eene gerechtigheid op te rigten en niets is schadelijker voor de ziel dan het voeden der eigengerechtigheid. Ons hart is zoo arglustig, Mijnheer, en mijn man en ik vreezen, dat wij met onze gaven slechts de eigengerechtigheid wierooken zouden; daarom hebben wij zamen besloten niets te geven.”

De agent was verbaasd over dat besluit en de redenering, die er aan ten grondslag lag. Hij liet zich zoo maar niet afschepen, maar droeg op grond der Schrift aan op den pligt, die op de gemeente rust om het Evangelie te doen prediken aan alle creaturen. Maar ook deze aansporing leed schipbreuk op de redenering van den man. Tot dusverre had hij gezwoegen, doch nu verbleef hij zijne stem, en zeide: „Gij spreekt daar maar over alsof wij het in onze macht hadden die heidenen te bekeeren. Gij geloof toch ook aan de verkiezing, niet waar? Op Gods tijd, Mijnheer, brengt Hij al de zijnen binnen, en wij zien het vol aanbidding aan.”

Zonder verder een woord te spreken verliet de agent dit huis. Hij was verpletterd, dat die troostvolle leer der voorbereiding, dat juweel der Gereformeerde belijdenis zoo werd misbruikt om der gierigheid ten dekmantel te verstrekken, ja, om het zelfs te doen voorkomen, alsof het niet medewerker aan de zendingzaak bewijs van teerheid in leer en wandel!

DE VIER PERZIKEN.

Een vader zou eens stadwaarts trekken,
Maar sprak nog eens zijn knaapjes toe,
Als om hun ijver op te wekken:
„Komt kindren, werkt nu blij te moe;
Wilt ijvrig uwe lessen leeren,
En hebt gij trouw uw best gedaan,
Geleerd, gewerkt naar mijn begeeren,
Dan ziet gij hier iets voor u staan.

„Die vruchten zullen u beloonen,
Gij weet, een perzik smaakt zo goed,
Wilt u mijn liefde waardig toonen,
En weest gehoorzaam, stil en zoet.”
De knaap fluks om te beloven,
Hetgeen de vader van hen vroeg,
Herhaalden: vader kon gelooven,
Dat ieder zich zeer goed gedroeg.

En ja, zij gingen vlug aan 't werken,
En leerden als 't waar om strijd,
De perzik bleef hun ijver sterken,
Het werk kwam af, nu was 't hun tijd,
Wat later keerde vader weder,
Zijn knaapjes huppen naar hem toe,
Hij kust ze beurtlings zacht en teeder,
Zij waren allen blij te moe.

„Maar, lieve jongens!” sprak de vader,
„Hoe heeft die perzik u gesmaakt?”
Vertelt mij nu dan ook eens nader,
Hoe iedre vrucht is opgeraakt.”
„Ik heb mijn perzik opgegeten,”
Sprak kleine Jan nu, wel te moe,
„Den steen heb ik maar weggesmeten,
Ik wierp dien naar mijn broeder toe.”

„Gij hebt gehandeld naar uw jaren,”
Sprak nu zijn vader, „als een kind,
Dat nog niets weet van 't rijp ervaren,
Dat door 't genot ras wordt verblind.”
„Ik heb den steen weer opgenomen,”
Zei Willem, „'k stak hem in den grond,
Ik pootte dien ginds bij de boomen
En stak wat stokjes in het rond.”

„Mijn perzik mogt mij heerlijk smaken,
Hij was zoo sappig, zacht en zoet,
Als 't boompje groeit zal ik wel maken,
Dat het mij al mijn zorg vergoedt.
Den steen heb ik aan Kees gegeven,
Hij vroeg dien, en ik dacht maar: kom!
Als 't boompje nu eens blijft in 't leven,
Heb ik er toch niet minder om.”

„Dat is nu nog eens goed gesproken,”
Sprak vader, „als 't den landman voegt,
Dien 't nooit aan zorgen heeft ontbroken,
Die zich met schijn nooit vergenoegt.
Blijft zoo bedachtzaam heel uw leven,
En houdt ge u vast aan 's Heeren woord,
Dan wordt steeds zegen u gegeven,
Dan blijft uw voorspoed ongestoord.”

„Ik,” sprak nu Kees, „deed 't best van allen,”
En zag vol moed zijn vader aan;
„Mijn daad zal zeker u bevallen,
Want ik liet niets verloren gaan.
'k Heb Willem's steen ras opgebroken,
Hij had een kern amandelzoet,
Miet hout heb 'k in mijn zak gestoken,
Waaruit 'k een schuitje maken moet.”

„Mijn perzik ben ik gaan verkoopen
Aan 't heerenhuis een uur van hier,
En 'k heb in stad niet ver te loopen,
Of 'k krijg voor 't geld wel drie of vier.”
„'t Is te verstandig voor uw jaren,”
Zei vader op bezorgden toon,
„God moog genadig u bewaren
Voor woekerzucht, mijn dierbre zoon!”

„Maar Ernst, wilt gij mij ook niet zeggen,
Wat of gij met uw perzik deedt?
'k Behoef u toch niet uit te leggen,
Hoe gaarn ik dit van u ook weet.”
En Ernst trad nu schroomvallig nader,
Eerst sloeg hij wel zijn oogen neer,
Doch hief die ras weer op tot vader,
Het kind was altijd zacht en teer.

„Ik heb mijn perzik weggegeven
Aan kleinen Hein van Naastje-buur,
Ik vrees, hij zal niet lang meer leven,
Zijn ziekte vordert uur op uur.
Gij weet hij heeft zijn been gebroken,
En hij lijdt onbeschrijflijk veel;
Zijn wonde was ook erg ontsoken,
En hij had pijn in hoofd en keel.”

„Zijn moeder ach! kan hem niets koopen,
Want zij is arm aan goed en geld,
'k Was dikwijls bij hen ingeloopt,
Toen heeft zij zelf 't het mij verteld.
Die perzik zal hem wat verwikken,
Das bragt ik hem hetgeen ik had,
Hoe dankte hij mij met zijn bliken!
Hij sloeg ze omhoog, alsof hij bad.”

„Zeg vader! zeg, wilt gij 't vergeven?”
Hij zag zijn vader smeekend aan.
„Dat ik die vrucht heb weggegeven,
En mag ik nog eens bij hem gaan?”
De vader sloot zijn kind in de armen,
En schreide bijna van genot,
„Als gij voor andren voelt erbarmen,
Mijn lieve zoon! dan helpt u God.”

„Dan volgt gij 't beeld van Hem, wiens leven
Voor ons ten zegen is geweest;
Die stervend heeft zijn bloed gegeven,
Dat ons van zonde en schuld geneest,
Hij zal uw kinderdaad gedenken,
Want Hij beveelt ons de armen aan,
En wat wij d' armen broeder schenken,
Dat geldt als aan Hem zelf gedaan.”

Zwolle.

ANNA.

DE GENADE.

Ds. de Haas, predikant bij de Hervormde gemeente te Amsterdam, ontmoette op zekeren maandag nadat hij des daags te voren gepredikt had, een zijner toehoorders die hem aldus toesprak: „Domine, domine! wat hebt ge gisteren de genade te grabbel gegooid!” waarop deze het veelbetekenend antwoord gaf: „Hebt gij er wat van opgeraapt?”